

ANNE K. JOY

**PENTRU TOTDEAUNA,
PROMIT!**

Seria Promisiuni:

Azi, mâine și pentru totdeauna

Până la sfârșit, promit!

Captivi în trecut

Pentru totdeauna, promit!

EDITURA OLGA

Ploiești, 2019

*„De-aș fi putut, mi-aș fi rupt zăilele rămase
și i le-aș fi oferit. Annabelle...”*

CAPITOLUL 1

Annabelle

Nu mai împărțeam același aer, iar inimile noastre nu mai băteau la unison. Trecuseră câțiva ani de când se întâmplase acest lucru. Și jur că ultima bătaie a inimii mele a fost acompaniată de cea a lui Joshua Hyde, soțul meu. Mă rog, fostul meu soț, singurul bărbat pe care l-am iubit dincolo de legile inimii. Am crezut că ne așteaptă o viață întreagă pe care s-o petrecem împreună. Cumva, am avut dreptate, doar că viața mea a fost neașteptat de scurtă. Cancerul, crud și nemilos, m-a secerat. Și poate că mi-aș fi acceptat mai ușor moartea, dacă n-ar fi trebuit să-l las singur pe Joshua.

E dureros să lași oameni dragi în urmă. E dureros pentru că știi cât de greu le va fi fără tine. În cazul lui, la un moment dat am crezut că-i va fi imposibil să-mi accepte trecerea în neființă. Au trecut mai bine de șapte ani până când s-a întâmplat acest lucru. A trebuit să o întâlnească pe Hazel Langton, o tânără cu un secret cutremurător, pentru a acorda încă o șansă iubirii.

În ciuda relației noastre, a mariajului și a dragostei fără cusur, m-am simțit eliberată când a recunoscut că e timpul să meargă mai departe, să trăiască, să se bucure de viață, să iubească și să se dăruiască unei alte femei. Îmi doresc să fac același lucru, adică să simt din nou cum e să

PENTRU TOTDEAUNA, PROMIT!

iubești, dar nu o să se întâmple. Pentru mine, vreau ca el să fie unicul bărbat pe care l-am iubit și-l iubesc.

Astăzi, Josh și Hazel sunt mai fericiți ca niciodată, ceea ce îmi confirmă că îi pot părăsi. Ar fi nedrept să rămân în preajma lor. În plus, așteptam de multă vreme să trec în lumea următoare, căci nu-mi făcuse deloc plăcere să rămân prinsă între două lumi.

Eram hotărâtă să le trec pragul casei și să-mi iau rămas bun. Se mutaseră de curând aici, dar știind că este locul lor sacru, cel în care își împărtășesc multe clipe de tandrețe, am preferat să păstrez distanța.

Am deschis ușa. Puteam să fac exact aceleași lucruri ca în viața trecută, inclusiv să respir, să-mi aud bătăile inimii, să mănânc, să văd oameni, animale, să mut lucruri, însă cum toate acestea se petreceau într-o lume paralelă, în a lor nu se vedeau și nu se auzeau mișcările mele.

Am urcat scările și m-am oprit în dreptul ușii de la dormitor. Puteam să le aud până ce și respirația. Am deschis și această ușă, apoi i-am văzut pe Joshua și Hazel Hyde. Nu cu multe ore în urmă, cei doi făcuseră dragoste. Erau acoperiți doar de un cearșaf și stăteau îmbrățișați. Nici de această dată nu m-am simțit încolțită de gelozie. Desigur, știam că locul ei ar fi fost al meu, dacă n-aș fi murit. Ghinion sau nu, cărțile ne-au fost împărțite altfel.

Un zâmbet blând mi-a apărut pe chip. Mă mulțumește gândul că sunt fericiți, că se iubesc și că așa vor rămâne până la adânci bătrâneți, când își vor da ultima suflare.

Din senin s-a auzit cum o ușă a fost trântită. Nici Hazel și nici Joshua n-au clipit. Erau la fel de calmi. Asta însemna doar că nu eram singurul spirit din interiorul casei.

De îndată am auzit glasul unui bărbat. După tonalitate îmi dădeam seama că era nemulțumit.

Când l-am simțit în spatele meu, m-am întors să-l privesc. Nu mă temeam de el. Mai mult decât atât, bărbatul cu păr blond și ochi albaștri, mă făcea să uit unde sunt, să-mi mușc buzele și să-mi simt palmele transpirând.

A avut nevoie de câteva secunde pentru a-și da seama că eram captivi în aceeași lume.

— Și tu?

Avea un ton apăsător.

— Și eu ce?

Dezgustat de prezența mea, și-a fluturat mâna în aer.

— După ce că s-au mutat și ei aici, tu mai lipseai.

Tonul îi era acru.

În ciuda comportamentului său, mi se părea că fizic vorbind, bărbatul cu ochi albaștri arăta demențial. Și ce-mi plăcea și mai tare la el era faptul că purta un costum bleumarin. Hainele elegante îi veneau ca turnate.

— Sunt doar în treacăt.

Mi-am zis că ar fi cazul să-l lămuresc în ceea ce mă privea.

— Perfect! a exclamat cu o oarecare satisfacție.

Apoi s-a așezat pe un scaun tapițat.

— Ce faci? l-am întrebat.

Acum eu începeam să fiu iritată de insistența lui de a rămâne în această casă. De ce naiba se așeza când de fapt trebuia să plecăm.

— Stau. Credeam că se vede. Aștept ca cei doi de acolo să dispară odată din casa mea.

— Știi bine că aici vor rămâne pentru foarte, foarte mulți ani.

A ridicat din umeri, ca și când nu i-ar fi păsat.

PENTRU TOTDEAUNA, PROMIT!

— O să aștept cât va fi nevoie.

Mi-am scuturat capul. Poate că nu auzeam bine.

— Dar ești mort! La ce bun să le strici intimitatea?

— Și tu faci același lucru, din câte văd, domnișoară.

Cumva era arogant cu mine?

— Poate că nu știi, însă este lipsit de respect să îi urmărim pe cei vii.

— N-aș face-o dacă n-ar sta în casa mea. Ei îmi încalcă intimitatea, s-a plâns străinul spirit.

— Poate vechea ta locuință. Acum, ridică-te!

Acesta a fost un ordin și a simțit și el că devenisem autoritară. Indiferent de protestele lui, eram sigură de un singur lucru, și anume, că trebuia să mergem acolo unde ne era locul.

— Unde ne ducem? m-a întrebat, ridicându-se totodată în picioare.

Se pare că poate să fie și ascultător.

— Pentru început o să-ți arăt de ce casa asta nu-ți mai aparține și că trebuie să mă urmezi.

— Dar ce ești tu? Un fel de înger venit să mă ia în Rai? Dacă da, să știi că nu sunt pregătit.

I-am ignorat întepăturile. L-am luat de mână și i-am cerut să închidă ochii. În câteva zeci de secunde l-am purtat în viitorul lui Hazel și Joshua.

— Vezi? Locul tău nu este aici, i-am zis la sfârșit.

Peste opt ani și jumătate, casa răsună de glasul celor șapte copii. Spiritele nu-și au locul acolo unde există copii. Ar putea să ne simtă prezența și să le dezvoltăm temeri.

— Nu crezi că este în zadar să bântui pe aici?

Buzele lui roșiatice au format o linie subțire.

— Propun să-i lăsăm în pace, am insistat eu. Doar ai văzut câți copii au de făcut în următorii ani.

Încă șase pe lângă Liam, căci el era fiul lui Hazel, abandonat la câteva minute de la naștere.

— Ca să nu mai spun că în acel episod din viitor, al optulea era pe drum și nici ei nu aveau habar.

Bărbatul a oftat cu năduf. Nu știu cum, dar reușisem să-l conving să ia o decizie. Îmi dădeam seama după expresia feței sale, după trăsăturile tot mai blânde.

— Urăsc că trebuie să plec de aici.

Nu mi-am putut reține zâmbetul plin de satisfacție.

— Dar cu o condiție, a ținut el să precizeze, știrbindu-mi din fericire.

— Care ar fi aceasta?

A făcut o grimasă.

— Nu e locul potrivit să discutăm aici. Mergem la o cafenea. Urmează-mă, te rog!

Nici măcar nu mă invita. Nu mă întreba dacă vreau să merg sau nu, ci mai degrabă mă forța. Bărbații autoritari îmi plăceau, însă el mă intriga.

— Cred că nu ți-ar lua mai mult de zece secunde să-mi spui despre ce este vorba.

— Sunt de părere că n-ai vrea să purtăm discuția asta de față cu el.

A arătat spre Joshua. Un nod mi s-a pus în gât. Am înghițit în sec.

— De ce nu?

Starea mea de neliniște se acutiza cu fiecare secundă de tăcere din partea lui.

— Nu doar tu cunoști trucuri pe aici, domnișoară. Ți-am analizat sufletul și știu ce importanță a avut bărbatul acela pentru tine.

— Poftim?

PENTRU TOTDEAUNA, PROMIT!

— Trebuie să fi fost al naibii de norocos! Blestematul! A avut parte de două femei care l-au iubit și îl iubesc cu intensitate.

M-am supărat. Chiar m-am supărat pe el. Nu avea dreptul să-mi citească sufletul. Mi-am încleștat degetele și am plecat din acea cameră, nu înainte de a le arunca o ultimă privire lui Joshua și Hazel.

— Unde pleci? l-am auzit în urma mea, strigând.

— N-ai zis să plec? Plec!

Coboram scările în grabă, fluturându-mi voalurile rochiei albe în cloș. Tivul ei îmi atingea gleznelor, la fel de suav precum o mângâiere.

Bărbatul m-a prins din urmă atunci când am ajuns la baza scărilor. Când mi-a cuprins brațul, n-am avut încotro și m-am oprit.

— De ce te-ai supărat? Nu aceasta mi-a fost intenția, domnișoară.

— Intenție sau nu, ai reușit să mă enervezi. Nu aveai dreptul să-mi citești inima.

— Și tu mi-ai încălcat proprietatea, s-a apărat el.

— Ești imposibil!

Am oftat adânc înainte de a continua.

— Credeam că am lămurit că ai devenit un intrus și că locul ăsta este al lor.

Mi-a eliberat brațul. Voia să pară calm, dar era doar o aparență.

— N-am simțit prea multe, a zis după câteva momente de tăcere. Nu știi ce a fost între voi. Doar am dedus după ce...

— După ce, ce? am insistat eu să aflu.

— După ce am simțit dragostea pe care i-ai purtat-o.

M-a luat valul și am început să vorbesc.

— Da, l-am iubit. Și ce? Doar nu credeai că dincolo am dus o viață de sfântă. Nu regret nici măcar pentru o clipă tot ce am trăit acolo. Aș lua-o de la capăt fără regrete. M-aș dăruia lui și în alte zece mii de vieți pământeste. Și știi de ce?

— De ce?

— Pentru că el știe să iubească, să facă fericită o femeie.

Bărbatul a pufnit.

— Nu e singurul.

— El se dăruiește trup și suflet acelei femei. Face un scop din a-i oferi dragoste, satisfacție, fericire...

— Acum, hai, să nu exagerăm cu chestiile astea siropoase și romanticoase.

Și-a prins sacoul bleumarin de cele două margini și dintr-o mișcare scurtă l-a așezat mai bine pe el.

— Vezi? Tu n-ai putea niciodată să faci ceva pentru o femeie, nici cel mai mărunț gest.

I-am întors spatele și am plecat din acea casă.

Știam că odată luată decizia de a trece dincolo, mi se oferea oportunitatea să fac acest lucru doar deschizând ușa casei și trecând pragul. Chiar dacă aș fi vrut să mă întorc să-i revăd pe cei vii, oricât i-aș fi căutat prin casă, nu i-aș mai fi găsit.

Am deschis larg ușa și am trecut dincolo. Nici măcar n-am mai privit în urmă. Am continuat să pășesc pe aleea grădinii, mișcând din loc pietrișul de sub tălpile mele.

— Să știi că soluția nu este să fugi.

Glasul său a avut puterea să mă oprească din mers.

— Ce cauți aici?

A ridicat scurt din umeri.

— Ai zis că nu pot să fac nici măcar un gest mărunț pentru o femeie.

PENTRU TOTDEAUNA, PROMIT!

— Dar nu te vei mai putea întoarce acolo, am adăugat, șocată de gestul său.

De vreme ce ne reîntâlnisem aici, iar eu nu puteam să-i mai revăd pe cei vii, era limpede că și el trecuse în lumea nouă.

— Am stat prea mulți ani blocat acolo. În plus, m-ai ambiționat când mi-ai zis că nu sunt capabil să fac...

— Nu acestea au fost cuvintele mele, m-am apărât de îndată.

— Poate, dar esența a fost aceeași, domnișoară.

Am oftat adânc.

— Acum ce am mai zis greșit?

— Pur și simplu nu-mi mai spune domnișoară. Mă simt aiurea. Numele meu este Annabelle Finley.

Mi-a luat mâna într-a sa și mi-a sărutat-o. Am rămas ca și când aș fi fost trăznită.

— Adam Crowe, s-a prezentat el.

Când i-am reîntâlnit privirea, ochii săi m-au hipnotizat.

Adam... un nume cu rezonanță. Avea nevoie de o Eva și din nu știu ce motiv, simțeam că aș putea fi chiar eu.

— Te rog, nu începe cu glume care s-o includă pe Eva.

Îmi citea gândurile?

— N-aveam de gând s-o fac, m-am auto apărât fără să clipec.

— Asta mă liniștește. Nu de puține ori le-am auzit pe parcursul vieții.

Mi-a zâmbit, ridicând un colț al buzelor. Era răvășitor. Dar cine era Adam? De când se încăpățâna să-și părăsească locuința? Și de ce mi-a fost dat să-l întâlnesc

acolo? Nu. Nu putea să fie pur întâmplător. Nimic nu este întâmplător, indiferent de lumea în care existăm.

— Mergem?

— Unde?

— Să căutăm o cafenea.

Din senin am simțit că mi se face foame. Până la urmă, nu era o idee rea să căutăm un local. Cu puțin noroc, găseam și ceva de mâncare.

Adam a ridicat mâna în care ținea o pălărie de fetru, și și-a așezat-o pe cap. Arăta șic. Apoi mi-a oferit brațul său.

— Ești neașteptat de galant.

— Sper că ți se pare un atu.

— Comparativ cu morocănosul peste care am dat mai devreme acolo, te prefer așa.

— Mă preferi... a repetat el.

Tonul lui m-a făcut să mă rușinez.

— Nu mă înțelege greșit, Adam. Sunt indisponibilă.

— Înțeleg.

Și-a încleștat maxilarul. Devenea din nou morocănos.

N-am mai schimbat vreo vorbă până n-am ajuns la cafeneaua Richard Bailey. Abia după ce ne-am așezat la masă și am comandat, am decis să rupem tăcerea.

— Ai zis că vrei să vorbim. Ai devenit din nou distant.

Și-a clătinat capul.

— Ți se pare. Sunt același eu.

Abia îl întâlnisem, dar puteam să jur că mai devreme era un altfel de Adam. Calm, zâmbitor...

Cafeaua și croissantele ne-au fost aduse destul de rapid după ce le-am comandat. I-am mulțumit chelnerului și am revenit la ale noastre.

— Vreau ce are el, a zis Adam.

PENTRU TOTDEAUNA, PROMIT!

— Cine?

— Intrusul acela. Mă rog, Joshua.

Am rămas de neclintit pentru un minut.

— La ce te referi?

— I-am urmărit zi de zi în săptămânile pe care le-am petrecut alături de ei.

Părea că s-ar eschiva, ca și când nu știa ce cuvinte să folosească pentru a-și exprima dorințele.

— Vreau o relație ca a lor. Vreau dragoste, o femeie și implicit să scap de starea asta interioară de singurătate. Mereu am fost așa.

— Nu văd ce legătură am eu cu toate acestea, Adam.

— E simplu de deslușit. Tu ești femeie. Ai putea să mă ajuți să-mi găsesc sufletul pereche.

Am izbucnit în râs și am atras atenția tuturor celor prezenți în cafenea. Mi-am pus mâna la gură.

Adam m-a privit încruntat.

— Scuză-mă, te rog, dar nu pot s-o fac pe peșitoarea.

— De ce nu?

— Pentru că te-ai putea descurca foarte bine și singur. În plus, mi-e greu să cred că ai părăsit casa doar pentru atât.

— Ei bine, am făcut-o. Nici măcar nu mă mai pot întoarce acolo. Îmi ești datoare, Annabelle. Tu m-ai ambiționat să vin aici.

— Deci e vina mea.

Am pufnit.

— N-am zis asta.

— Dar așa a sunat.

— Îmi pare rău.

Vorbea spășit de această dată. Și astfel reușea să mă îmblânzească.

— Ce te costă? a continuat el. Ai putea încerca măcar pentru câteva săptămâni.

M-am gândit puțin, cât timp am luat câteva guri de cafea și am mușcat din croissantul cu unt. Până la urmă, nu putea să fie atât de greu. Adam arăta extraordinar de bine și puteam să-i găsesc o iubită încă din prima încercare. E drept că nu cunoșteam pe nimeni pe aici, aceasta fiind singura mea îngrijorare. Totuși, chiar și prin cafenea zăream câteva potențiale femei care să joace rolul Evei pentru un Adam singuratic.

— O s-o fac, i-am spus.

— Serios?

— Da. Dar cu câteva condiții.

— Cum ar fi?

Am mai luat o gură de cafea.

— În primul rând o să achiți nota de plată de aici.

Nu aveam nici măcar un cent la mine. Speram ca el să aibă, altfel... nu știu dacă procedura era să spălăm vasele.

— Și apoi?

— Apoi o să-mi găsești un loc unde să rămân cel puțin pentru o vreme.

Mi-a zâmbit larg și mi-a întins mâna.

— S-a făcut.

CAPITOLUL 2

Adam

Annabelle este răvășitor de frumoasă. Nu i-am spus... Aș fi speriat-o dacă i-aș fi mărturisit că o doresc și că tot pentru ea am trecut în lumea aceasta. Îmi place cum mă privește și-mi zâmbește. Din prima secundă a stârnit ceva în lăuntrul meu. Un foc, o pasiune, o dragoste apărută din neant.

Mi-am strecurat mâinile în buzunare și m-am rugat să gălesc câțiva dolari. Când am dat peste hârtia moale, uzată, am respirat ușurat. Și aici se foloseau banii. Se pare că spiritele sau oricum altfel am fi putut să fim numiți, nu se puteau desprinde de vechile obiecte și obiceiuri. Am scos banii și i-am lăsat pe masa din lemn.

I-am dat voie Annabellei să meargă înaintea mea, din două considerente. Primul pentru că a fost mai rapidă și nu m-a așteptat, iar al doilea, pentru că am vrut să-i admir formele apetisante.

— Și acum? m-a întrebat descumpănită.

— N-am idee. Bănuiesc că am putea să ne întoarcem la vechile noastre locuințe.

Annabelle a pocnit din degete, apoi mi-a aruncat un zâmbet larg.

— Ești... ești un geniu! a exclamat. Cred că aș putea merge în vechiul meu apartament.

Dacă aş fi ştiut că nu mă poate vedea, mi-aş fi tras o palmă zdravănă peste faţă. Fără să vreau şi din stupizenie curată, în loc să o iau cu mine acasă, am îndepărtat-o. Nu asta era ideea. La dracu!

— Am putea sta în aceeaşi casă, adică la mine.

A căzut pe gânduri, deci urma un refuz. În viaţa trecută învăţasem o regulă de aur în privinţa femeilor. Nu le lăsa timp de gândire, ci surprinde-le, iar răspunsul va fi cel scontat.

— Ai avea camera ta şi ai putea să te ocupi mai uşor de mine.

A făcut ochii mari.

— Adică de pactul făcut.

Se relaxa din nou.

— Nu. Vreau acasă la mine, Adam.

— Dar ți-am promis că o să-ți ofer un adăpost pentru o vreme.

Umerii i s-au ridicat, apoi au coborât cu seninătate.

— Se pare că nu va fi nevoie.

M-am limitat la a înjura în gând.

— Dar ai putea să mă însoțești.

Era mai mult decât nimic.

Am mers în tăcere. Nici ea nu a scos vreun sunet, totuși, de câteva ori am avut impresia că-mi va cere să ne întoarcem din drum. Parcă nu mai voia să meargă în apartamentul ei. Din nefericire, a ales să-și asculte rațiunea și ne-am trezit în fața ușii. A răsucit mânerul și a vrut să deschidă.

— La naiba! E încuiată.

Perfect! am exclamat în gândul meu.

— Să ne întoarcem, Annabelle!

— Nici vorbă.

PENTRU TOTDEAUNA, PROMIT!

În secunda următoare a lovit cu putere în ușă.

— Ce faci?

A lovit din nou. Într-un final, cineva a deschis. Era un bărbat la vreo patruzeci de ani.

Au urmat niște priviri încrâncenate, apoi s-au bucurat unul de prezența celuilalt. Annabelle i-a sărit în brațe. Era cât pe ce să o smulg din mâinile lui și să am o reacție nepotrivită, când pe un glas armonios i-a spus:

— Tată!

— Tată? am întrebat în șoaptă, cât să mă aud singur.

— Annabelle! Ce cauți aici, fetițo?

A lăsat-o să coboare cu picioarele pe podea și a îndepărtat-o pentru a o putea privi în ochi.

Ea a tras adânc aer în piept.

— Ar fi multe de spus, tată. Dar ca să nu pierdem timpul cu detaliile, cred că este lesne de înțeles că viața mea nu a fost prea lungă acolo.

Chipul lui a devenit serios.

— Îmi pare rău, scumpo.

Annabelle nu i-a dat vreo replică, fapt care mi-a indicat că într-o oarecare măsură, chiar și ei îi părea rău. Poate pentru că îl pierduse pe acel Joshua Hyde.

— Nu ne inviți înăuntru? l-a întrebat mai apoi.

— Desigur, i-a răspuns bărbatul, dându-se într-o parte.

— Oh! Scuză-mă, tată! El este Adam Crowe.

— Norton Finley, s-a prezentat el.

Ne-am scuturat mâinile. Nu îl mai consideram un inamic, știind că era tatăl Annabellei. Ne-a invitat înăuntru, unde am avut plăcerea să descoperim că bărbatul nu era singur. O tânără a ieșit din bucătărie. Trebuia să aibă cel mult treizeci de ani, deci cu câțiva ani mai mulți decât noi.

Annabelle și-a săgetat tatăl cu privirea. Nu părea mama ei, dar cu siguranță era iubita lui Norton.

Bărbatul s-a apropiat de femeie, apoi și-a privit fiica.

— Scumpo, ți-o prezint pe Kathy, soția mea.

— Soție?

— Da. Am întâlnit-o aici și ne-am căsătorit.

Femeia a simțit că trebuie să se apropie de fiica ei vitregă. Pe de altă parte, Annabelle încerca să se controleze.

— Sunt puțin șocată, tată.

El s-a eschivat.

Alesesem să rămân cu câțiva pași în spate și să-i urmăresc pe fiecare în parte.

— Tatăl tău mi-a vorbit mult despre tine.

— N-aș putea să spun același lucru, i-a replicat Annabelle.

— Nici n-ar fi putut. Ne-am întâlnit aici și sunt recunoscătoare pentru că ne-am îndrăgostit reciproc.

Norton i-a încercuit talia soției sale.

— Altfel ce s-ar fi ales de noi, iubito? Poate că nici n-aș mai fi reîntâlnit-o pe Annabelle. Astăzi nu ne-am mai fi aflat aici.

— Ce vrea să însemne asta? m-am trezit eu, întrebându-l.

Ochii lor m-au ațintit.

— Unii dintre noi ajung aici, alții mor pentru totdeauna. În lumea aceasta poți să alegi cine vrei să fii, indiferent că vorbim de vârsta dorită, dacă să îmbătrânești sau nu, dacă să-ți dezvolt un talent sau o personalitate anume. Îți poți întemeia chiar și o familie. Există doar o mică cerință pentru a nu părăsi lumea aceasta, a încercat Kathy să mă lămurească.

— Care anume?

PENTRU TOTDEAUNA, PROMIT!

— Să-ți dai un scop pentru a rămâne, a răspuns Norton. Aici există doar un scop.

— Și care-i acela? a întrebat Annabelle.

— Să-ți găsești sufletul pereche și să fie o dragoste împărtășită.

— Poftim? am întrebat la unison, pe un ton ridicat.

— În caz contrar, dacă nu ne găsim dragostea sau aceasta dispare cu timpul, murim.

— Pentru totdeauna, a continuat Kathy.

— Din câte văd, nu cred că va fi cazul să mă îngrijorez pentru tine, scumpo.

Norton mi-a zâmbit într-un fel în care aș fi zis că-mi era recunoscător.

Annabelle a deschis gura să nege, dar s-a răzgândit. A ales să-i facă jocul.

— Da, a zis.

A venit lângă mine și m-a prins de braț, apoi a continuat:

— Dragoste la prima vedere, nu-i așa, iubitul?

Era ironică, însă doar eu puteam să sesizez acest lucru.

— Sigur. Plănuim să facem și vreo doi copii.

Acum eu vorbeam pe un ton ironic. Ochii ei m-au pătruns. De-ar fi fost arme, m-ar fi ucis pe loc.

Norton și Kathy ne luau vorbele în serios.

— Ce-ați zice să rămâneți și să luăm masa împreună? Tocmai pregăteam o salată.

— Kathy face cele mai delicioase salate din câte am mâncat vreodată, a lăudat-o soțul ei.

Am simțit-o pe Annabelle că ar vrea să bată în retragere, însă a sfârșit prin a accepta. Următoarele trei ore le-am petrecut în compania lor. Deși Kathy și Norton au

părut în largul lor, noi doi am fost stingheriți. Totuși, am făcut față provocării și am încercat să ne comportăm ca un cuplu reticent în a-și arăta dragostea în public. Apropiati și reci totodată.

Annabelle nu a îndrăznit să-i ceară lui Norton să rămână la el.

— Bănuiesc că au nevoie de intimitate, mi-a spus din senin, după ce am ieșit în stradă.

Afară se lăsase întunericul.

— Cu siguranță.

A oftat domol.

— Sper că mai este valabilă oferta de a rămâne la tine.

Aș fi bătut din palme și aș fi sărit de pe un picior pe altul, fericit că o s-o am sub același acoperiș cu mine. N-am făcut-o, căci nu voiam să-i arăt că mă bucuram. Preferam să creadă că nu-mi pasă.

— Desigur.

— Știi, încep să regret că am ajuns aici. Îmi displace locul acesta.

— Te plângi, domnișoară Finley sau doar mi se pare?

— Poate că mă plâng. Chiar aș vrea să mă întorc între lumi. Sau poate că ar fi indicat să aștept să mor pentru totdeauna.

M-am încruntat.

— Nu spune prostii, Annabelle! Tu m-ai îndemnat să plec de acolo, așa că, nici să nu-ți mai treacă prin cap să regreti ceva. Dimpotrivă, acum mai mult ca niciodată, trebuie să mă ajuți să mă îndrăgostesc de o femeie. Eu nu vreau să dispar definitiv.

— Și atunci, ce anume îți dorești, Adam?

PENTRU TOTDEAUNA, PROMIT!

— Să trăiesc, dacă se poate numi astfel, pentru totdeauna. E singura mea șansă la fericire. Dar tu?

— Eu am mai fost fericită.

— Cu el, am punctat eu.

— Da.

Am refuzat să continui să merg și m-am oprit. Annabelle a făcut același lucru, apoi s-a răsucit pe călcâie pentru a sta față în față cu mine.

— Îl mai iubești?

— Cred că da. A fost ceva intens și nu cred că aș putea să mi-l scot din inimă și minte.

— Dar el s-a recăsătorit, Annabelle.

— Știu.

Mi-am clătinat capul de câteva ori, de parcă n-aș fi auzit bine.

— Doar nu ai de gând să-l aștepți, nu-i așa?

— Nu, mi-a răspuns ea. Dar nici să mă arunc în brațele altui bărbat. Nu sunt disponibilă și cred că ți-am mai spus asta.

Nu mai înțelegeam nimic.

— Uite, Adam... Pot să apreciez frumusețea unui bărbat. Admit că ești un tip atrăgător. Totuși, de inima mea nu se va putea atinge nimeni, căci el mi-a furat-o pe de-a-ntregul.

Să-l ia naiba!

— Vorbești așa pentru că te simți rănită și înșelată.

— Deloc. I-am promis că o să fiu doar a lui.

— Și el ți-a jurat cu siguranță că va fi doar al tău.

— Da, mi-a recunoscut ea. Chiar și așa, m-am rugat în toți acești ani ca el să-și găsească pe cineva. Voiam să mă elibereze și totodată să nu-l mai văd sau să-l știu nefericit.

Am tras o cantitate mare de aer în piept, apoi am eliminat-o treptat.

— Nu ești corectă, Annabelle.

— De ce nu? În plus, nu văd care ar fi problema ta dacă aleg să mă îndrăgostesc sau nu.

— De când naiba a devenit dragostea o alegere? Din câte îmi amintesc, se întâmplă oricât te-ai împotrivi. Nu e ca și când ai lua vitamina C pentru a-ți consolida sistemul imunitar, iar iubirea ar fi vreun microb menit să-ți facă rău.

Buzele i s-au arcuit frumos.

— O să iau vitamine pentru a nu mă contagia. Mergem?

Nu m-a așteptat. A luat-o înainte. Mi-am strâns degetele în pumni și m-am ambiționat să nu-mi calc pe mândrie. Altfel, aș fi fugit să o iau în brațe și să o sărut apăsat, pentru a-i arăta că pentru dragoste se merită să trăiești, indiferent de dimensiunea în care te afli.

CAPITOLUL 3

Adam

— Poți să-ți alegi ce cameră vrei.

Am lăsat-o în hol, căci aveam nevoie de un pahar cu vin. M-am retras spre bucătărie, iar de acolo am coborât scările spre cramă. La subsolul casei se afla crama cu câteva mii de sticle de vin. Spre surprinderea mea, Annabelle și-a făcut curaj și m-a urmat.

— Ai vreo preferință anume?

— Nu. Orice vei alege tu, cred că va fi în regulă.

Am tras o sticlă cu vin roșu, demisec.

Annabelle se învârtea încet, analizând rafturile pline cu sticle prăfuite.

— Dumnezeule mare! Cu ce te-ai ocupat în viața trecută?

— N-am fost viticultor, dacă asta mă întrebi.

— Și atunci?

— Tatăl meu a fost. Se pare că el în comparație cu al tău, nu și-a găsit dragostea. Altfel ar fi fost aici și ar fi devorat o sticlă cu vin bun.

M-am apropiat de ea, provocator de mult.

— De fapt, cred că și-a găsit-o, însă nu a fost suficient de curajos să o păstreze.

— Serios? De ce spui asta?

— Pentru că a fost mereu un bărbat singuratic. Cred că îți poți da seama cui îi semăn. Nu a știut să țină lângă el o femeie. Mereu spunea că e prea ocupat pentru a trăi un timp de calitate, în prezența celor dragi.

— Ți-ar fi plăcut să-l revezi?

— Puțin. În consecință, admite că ești o norocoasă și bucură-te că Norton și-a găsit o soție, chiar dacă aceasta nu este mama ta.

Și-a încrucișat brațele la piept.

— Nici nu mi-aș fi dorit să o alegă tot pe ea. Ne-a abandonat pentru un alt bărbat.

Mi-am înălțat o sprânceană, când deja Annabelle se înapoia în casă. Am urmat-o.

— Îmi pare rău! N-am știut că...

— A trecut.

— Oare? Cred că ai suferit destul de mult. Toți copiii au nevoie de o mamă în viețile lor.

Punctasem „viețile”, pentru că indiferent câte am avea de trăit, mama ocupă un loc special. Este de neînlocuit.

— Puțin.

Se referea la suferință, dar eu știam că de fapt suferise cu mult mai mult decât voia să arate.

— Știi, a reluat ea. S-a întors la un moment dat.

— Da?

Am ajuns în bucătărie. Am deschis un dulap și am scos două pahare. Le-am pregătit pentru a le umple cu un vin aromat.

— Da. Prea târziu pentru ea, pentru mine... pentru noi.

PENTRU TOTDEAUNA, PROMIT!

Vinul curgea cu abundență în sticla subțire și transparentă.

— Abia murisem când s-a decis să mă caute.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Mie nu, Adam. Poate că așa a înțeles cât de limitați sunt oamenii de acolo. Au un ceas în lăuntrul lor, iar dacă nu fac lucrurile importante la vremea care trebuie, degeaba apar regretele de mai târziu.

— Poate că ar fi trebuit să o cauți tu.

I-am întins paharul plin tocmai când își clătina capul.

— Nici vorbă. Nu eu am fost cea care a plecat, ca să știi unde să mă întorc.

Am ciocnit în tăcere, apoi am degustat lichidul amețitor.

Puteam să-i înțeleg trăirile, motiv pentru care nu intenționeam să nu-i dau dreptate.

M-am îndreptat spre sufragerie, unde am găsit un pick-up. Am ales un disc cu muzică latino. Nu m-am putut abține, iar pentru câteva secunde mi-am închis ochii și am început să dansez.

Paharul l-am lăsat deoparte doar pentru a o atrage pe Annabelle în brațele mele. Cu sau fără voia ei, i-am strâns talia cu un braț și i-am eliberat mâinile pentru a putea să o învârt fără să vărs vinul pe noi.

La început, am simțit-o încordată, dar pe măsură ce am continuat să o oblig să facă pași de dans, trupul i-a devenit moale.

— Îmi era dor să fac asta, i-am șoptit.

— Nu te miști deloc rău, m-a complimentat ea.

— Nici tu. Unde ai învățat să dansezi?

Doar m-a privit și am înțeles. Joshua Hyde.

— Ar trebui să o facem mai des.

Annabelle a râs ușor și și-a lăsat totodată capul pe spate. S-a lăsat condusă până la sfârșitul celei de-a treia piese, apoi a vrut să se oprească.

— Am obosit, s-a scuzat ea, așezându-se pe canapeaua gri.

— Dar abia am început. N-am mai dansat de câțiva zeci de ani.

— Serios? Nu s-ar zice. Pare că ai fi făcut asta toată viața.

— Pentru că așa și este.

Mi-am luat paharul cu vin și l-am golit din câteva înghițituri.

— Am urmat cam toate cursurile de dans la acea vreme. Aveam o carieră în așa ceva.

— Și ce s-a întâmplat?

Am ridicat din umeri.

— Nimic spectaculos. Am ajuns pe culmile gloriei și am murit.

— Cum?

Mi-am dus mâna spre inimă.

— A cedat în timp ce dormeam. Nu mi-am imaginat că aș putea să sufăr de vreo boală a inimii. Dacă aș fi avut măcar vreun simptom, poate că aș fi mers din timp la doctor.

— Oh! Îmi pare rău, Adam!

Am forțat un zâmbet.

Mie mi-a părut și mai rău. Nu eram pregătit să-mi închei socotelile cu acea viață.

PENTRU TOTDEAUNA, PROMIT!

Mi-am înălțat privirea și am înțeles de ce atât eu, cât și Annabelle ne aflam aici.

— S-a întâmplat ceva?

Am pocnit din degete.

— Cred că știu.

— Ce anume?

— De ce n-am murit pentru totdeauna. Nici eu, dar cu siguranță nici tu, nu am acceptat trecerea în neființă. Greșesc?

— Deloc. Eram tânără și aveam o viață perfectă. De ce naiba să-mi fi dorit să mor? Excluz!

— Vezi? Din acest motiv nu am trecut la ultimul nivel. Am primit oportunitatea de a trăi, însă fără cei pe care i-am lăsat în urmă.

— Posibil, a zis ea. Dar ține cont că aici nimic nu e cu titlu gratuit. Doar ai auzit că dacă nu îndeplinești condiția aceea absurdă, dispari.

Am privit-o cu profunzime în acei ochi verzi, strălucitori, apoi am asigurat-o:

— O s-o îndeplinesc, promit!

Câteva momente, frumoasa Annabelle a rămas ca hipnotizată. S-a ridicat în picioare.

— Mă simt puțin obosită. Sper că nu te deranjează dacă mă retrag.

— Bineînțeles că nu. Presupun că ne vedem mâine.

I-am zâmbit cu nostalgie.

A plecat. Își flutura tivul rochiei. Simțeam parfum de iasomie în urma ei. Ce avea special? Cum îmi furase mințile? De ce o doream doar pe ea? Nu așa mă știam sau poate că nu întâlnisem acea femeie care

să mă facă să nutresc astfel de sentimente. Annabelle mă revigorase întru totul, trup și suflet.

Am lăsat muzica să se audă în surdină și m-am retras lângă fereastră, unde am preferat să termin sticla de vin. Când am ajuns la ultimele înghițituri, Annabelle a coborât. S-a așezat pe pervazul lat, în colțul opus celui în care stăteam eu.

— Nu am putut să adorm.

— De ce nu?

— Habar nu am. Poate pentru că mă simt mai singură ca niciodată.

Tânjea după Joshua sau după îmbrățișarea unui alt bărbat?

— Ți-e dor de cineva anume?

A pus privirea în pământ și a oftat aproape insesizabil.

Trebuia să i-l scot din minte.

— Ce ai zice de o scurtă plimbare?

— Unde?

— Nu te-am invitat în vacanță, Annabelle, ci doar să ieșim din casă. Ca să iei o gură de aer, n-ai nevoie nici de motive și nici de o hartă în rucsac. Trebuie doar să te lași purtată de instinct.

Așa am convins-o să ne plimbăm sub clar de lună. La început, tăcuți, ca doi străini cu suflete goale.

— Ești tristă, Annabelle. Atât de nefericită te face prezența mea?

— Nu e vorba de asta.

— Dar? Mă simt aiurea și încep să am regrete.

Eram sincer.

PENTRU TOTDEAUNA, PROMIT!

— Nu-mi găsesc locul, Adam. Mă întreb dacă nu cumva am greșit venind aici. Și pe deasupra, te-am împins și pe tine să o faci. N-ar fi trebuit. Dacă tu te simți aiurea, eu mă simt vinovată.

— Stai puțin, i-am zis.

Am rămas pe loc.

— Nu vreau să te faci vinovată de nimic. A fost alegerea mea.

— Dar...

I-am făcut semn să nu continue.

— Aș face-o din nou, Annabelle. Vreau doar să nu mai fi tristă, ci să ai acea atitudine acidă ca atunci când ne-am întâlnit.

— Eram acidă cu tine pentru că păreai enervant și cu nasul pe sus.

— Eu?

Mâna mea a cuprins-o pe a ei. Era o atingere delicată și puternică laolaltă. Apoi am forțat-o să facă o piruetă. Râdea cu poftă, iar acest lucru o făcea să fie nu doar mai frumoasă, ci să strălucească. Aura ei te făcea să vibrezi pe dinăuntru și să te încarci pozitiv.

— Poate că ar trebui să mă transform din nou în acel bărbat arogant.

...dacă asta te-a făcut să-mi acorzi atenția ta, am continuat în gând.

— Nu știu dacă viitoarea ta iubită ar vrea să te comporti mizerabil.

— Deci am devenit mizerabil în doar câteva secunde.

O tachinam și nu-mi plăcea doar mie, ci și ei. Îi adoram zâmbetul și sclipirea din privire. Mă abțineam

să-i spun că o plac, că mă simt atras de ea și că o doresc cu toată ființa mea.

— Tu ești tot, mai puțin ce trebuie, Adam.

Mi-am îngustat privirea.

— Și ce-ar trebui să fiu?

Umerii i s-au ridicat.

— Nu știu. Poate un pic mai romantic.

— Hmm... nu m-am gândit la asta. Cred că aș putea să fac acest lucru.

Annabelle părea neîncrezătoare.

— Ai putea să fii cobaiul meu? am întrebat-o.

Era prilejul perfect și n-am vrut să-l ratez.

— Poftim?

— Da. Eu sunt romantic cu tine, iar tu îmi poți acorda chiar și calificative.

A căzut pe gânduri pentru câteva secunde.

— Mi se pare o idee bună. Așa o să înveți mai ușor ce ai de făcut. Și mai cred că am putea să facem ceva chiar din acest moment.

— Cum ar fi?

Annabelle și-a mușcat buzele. Un gest îndrăzneț, provocator, care mă făcea să-mi doresc să o sărut.

— Să pornim în căutarea iubitei tale. Trebuie să fie pe aici, pe undeva.